

Εχουμε μπει στην τελική ευθεία. Μένουν 9 μέρες για τις εκλογές.

Η προσωπική κούραση είναι αισθητή. Πάλι καλά. Εχω πάρει πιά το κολαΐ...

Η τρίτη προεκλογική εκστρατεία μέσα σε 15 μήνες...

Κοιτάζω τους άλλους στο πάνελ. Οι υποψήφιοι αντιπεριφερειάρχες Χανίων. Τις τελευταίες μέρες περιφερόμαστε μαζί από κανάλι σε κανάλι. Εχουμε αποκτήσει οικειότητα. Κάπως σαν να μαστε παλιά φιλαράκια. Μάλλον όχι, πιο πολύ σαν συνεργάτες-ηθοποιοί ενός θιάσου μοιάζουμε. Ενός θιάσου που παίζει το ίδιο έργο κάθε βράδυ, με μικρές παραλλαγές.

Η κάμερα με πιάνει πάλι να χασμουριέμαι. Στο διαφημιστικό διάλειμμα να θυμηθώ να

Ζητήσω καφέ. Με κάποιο κομμάτι του μυαλού μου ακούω έναν συνυποψήφιό μου να λιβανίζει τον αρχηγό της παράταξής του. Δεν είναι κάτι που αξίζει να του δώσω προσοχή.

Αντίθετα, αν πεί κάτι σημαντικό που δεν το ήξερα, θα πρέπει να το σημειώσω.

Κοιτάζω τους άλλους και τις άλλες στο τραπέζι. Υπάρχουν παλιοί και έμπειροι σ αυτές τις τηλεσυζητήσεις, όπως και νέοι που δεν έχουν πολυσυνηθίσει ακόμα.

Οι παλιοί είναι πάντα χαλαροί και άνετοι. Μιλούν αργά και εκφράζονται καθαρά, χωρίς πολλά λόγια. Κάποιοι έχουν κάνει και νομαρχιακοί ή δημοτικοί σύμβουλοι και λόγω αυτής της εμπειρίας μπορούν να μιλούν για συγκεκριμένα γεγονότα ή διαδικασίες. Από πρωτοτυπία ιδεών, πάντως, τίποτα. Τα ίδια τετριμμένα, που λέγονται πάντα από τους εκπροσώπους των αρχηγικών σχημάτων που νέμονται συνήθως την τοπική ή και κεντρική εξουσία. Επίσης τετριμμένα και με ξύλινη γλώσσα αυτά που ακούγονται από τους εκπροσώπους των σχημάτων της απολιθωμένης αριστεράς.

Περιορισμένες φραστικές αψιμαχίες διανθίζουν την κατάσταση.

Στους πιο άπειρους στην τηλεόραση, παρατηρώ κάποια νευρικότητα και λάθη. Μπερδεύονται σε ατέλειωτες παρεκβάσεις. Προσπαθούν να πούν πολλά σε λίγο χρόνο (Αυτό, είναι γεγονός, το παθαίνω κι εγώ μερικές φορές). Συνήθως κουβαλούν φουσκωμένους φακέλους με τις θέσεις της παράταξης και άφθονα στατιστικά και άλλα στοιχεία για τα φλέγοντα κοινωνικά θέματα.

Ξέρω ότι αυτό είναι περιττό. Σχεδόν τίποτα από αυτό τον όγκο πληροφοριών δεν πρόκειται να ειπωθεί. Οι ερωτήσεις των δημοσιογράφων είναι, κατα κανόνα, γενικές και προβλέψιμες. Δεν προσφέρονται για αναλύσεις, και ο χρόνος είναι περιορισμένος. Και δέν είναι σκόπιμο να αρχίσει να αναφέρει κανείς κατεβατά από νούμερα. Είναι λάθος – οι τηλεθεατές κουράζονται και μπερδεύονται.

Το θέμα είναι να ξεχωρίσει κανείς αναφέροντας με ξεκάθαρο τρόπο μια ιδέα διαφορετική από τις κοινοτυπίες που ακούγονται, μια ιδέα που να τραβήξει το ενδιαφέρον. Για να

μπορεί να το κάνει όμως αυτό, σημαίνει πως έχει γίνει πολύχρονη δουλειά σε βάθος, συλλογικά και ατομικά, για την επεξεργασία πολλών θεμάτων. Είμαι περήφανος που έχουμε κάνει τέτοια δουλειά στην κίνηση, με αποτέλεσμα οι άλλοι υποψήφιοι συχνά να «ξεπατηκώνουν» τις προτάσεις μας και να τις λένε και αυτοί...

Κάποιος λίγο κυνικός θα έλεγε πως, στην πραγματικότητα, ούτε το τι λές έχει σημασία. Σημασία έχει μόνο η εντύπωση που δίνεις με τον τρόπο που στήνεσαι, που κάθεσαι, που μιλάς. Να γίνεις συμπαθής σε αυτούς που σε βλέπουν και σε ακούν.

Ουσιαστικά μοστράρουμε τις φάτσες μας για να τις δούν οι τηλεθεατές και να τις...εμπεδώσουν. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό για όσους και όσες δεν έχουν τηλεοπτικό παρελθόν...

Ξαναγυρίζω στην άμεση πραγματικότητα. Η τελευταία ερώτηση της δημοσιογράφου για το κλείσιμο. «Πέστε στους τηλεθεατές επιγραμματικά για ποιο λόγο θα πρέπει να ψηφίσουν την παράταξή σας».

Να συγκεντρωθώ. Να ξεκαθαρίσω 2-3 χτυπητές φράσεις που θα πώ. Να μην ξεχάσω να δείξω στην κάμερα και το σήμα της κίνησης που έχουμε στο φυλλάδιο – το πήλινο μινωικό αγαλματίδιο με τις τέσσερεις μορφές που χορεύουν χέρι-χέρι έναν κυκλικό χορό. Για μας συμβολίζει τον συγκρητισμό, τη συνεργασία όλων των Κρητικών.

Η εκπομπή τελειώνει, πέφτουν διαφημίσεις. Ξεκαρφιτσώνουμε τα μικρόφωνα, σηκωνόμαστε και μαζεύουμε τα πράγματά μας. Χαιρετισμοί και ευχαριστίες και αναχωρούμε.

Μέχρι το επόμενο πάνελ...

Γ. Βλοντάκης
(υποψήφιος αντιπεριφερειάρχης, μεταξύ άλλων...)
Από το ιστολόγιο «Όλα τα χρώματα»
<http://olatachromata.blogspot.com>